

Arrest

nr. 216 291 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. VAN DE VELDE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 mei 2012 en heeft zich een vierde keer vluchteling verklaard op 9 juni 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 juni 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 22 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd gehoord op 4 januari 2018.

1.3. Op 16 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Selah El Gharbia dat deel uitmaakt van de stad Matai in de provincie Meniya. U bent een Koptische christen en bezit de Egyptische nationaliteit. Op 29 mei 2012 vroeg u voor het eerst asiel aan in België. U beweerde B.(...) T.(...) N.(...) H.(...) te heten en geboren te zijn op 9 juni 1996. Aangezien u zich niet op uw gehoor meldde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd op 2 mei 2013 de afstand van uw asielaanvraag vastgesteld.

Op 7 augustus 2014 vroeg u, zonder België verlaten te hebben, een tweede maal asiel aan in België. U gaf toe eerder de naam van uw broer opgegeven te hebben en verklaarde in werkelijkheid B.(...) T.(...) N.(...) T.(...) te heten en geboren te zijn op 3 februari 1991. U verklaarde Egypte verlaten te hebben nadat u er problemen kende met M.(...) H.(...). Onder andere ten gevolge van deze problemen verhuisde uw familie op 29 juni 2014 naar Al Arish, waar ze hun intrek namen bij een vriend van uw vader. Verder gaf u aan bij verstek veroordeeld te zijn tot een gevangenisstraf van zeven jaar en vreesde u ook ten gevolge van uw dienstweigering veroordeeld te worden. U haalde eveneens aan dat u werd aangeklaagd wegens anti-regimeactiviteiten met de 6 april-beweging.

Op 28 oktober 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een weigeringsbeslissing aangezien geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw asielmotieven. Verder oordeelde het Commissariaat-generaal dat er geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico liep op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op 29 september 2015 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing en beoordeling en voegde toe dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen zorgwekkend is, niet gesteld kan worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Op 23 oktober 2015 diende u, wederom zonder België verlaten te hebben, een derde asielaanvraag in. U beriep zich nog steeds op de motieven zoals uiteengezet in het kader van uw tweede asielaanvraag. Wat betref uw problemen met M.(...) H.(...) voegde u toe dat de man die uw familie onderdak aanbood in Al Arish A.(...) M.(...) heet en in feite samenwerkte met M.(...) H.(...). A.(...) zou uw vader op 30 juni 2014 met een list overgedragen hebben aan M.(...) H.(...). M.(...) H.(...) hoopte zo dat u en uw broer A.(...) overstag zouden gaan en zouden deelnemen aan de jihad. Sinds september 2014 hebt u geen contact meer met uw vader. A.(...) zou verder, met uitzondering van uw broer A.(...), al uw overige familieleden gedood hebben om te vermijden dat ze aangifte zouden doen bij de politie. U beweerde voorts bij verstek veroordeeld te zijn tot een gevangenisstraf van vijftien jaar ten gevolge van uw lidmaatschap bij de 6 april-beweging. Daarnaast verklaarde u ook bij verstek veroordeeld te zijn wegens uw dienstweigering. Er werd u hiervoor een celstraf van 5 jaar opgelegd. Ter staving van uw asielmotieven legt u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw broer A.(...); een vonnis van de militaire rechtbank van Al Arish d.d. 15 oktober 2015 volgens hetwelk u bij verstek wegens dienstweigering tot een gevangenisstraf van 5 jaar werd veroordeeld; een verstekvonnis van de correctionele rechtbank van Al Minia d.d. 1 oktober 2015 waarbij u wegens uw lidmaatschap van de 6 aprilbeweging veroordeeld werd tot een celstraf van 15 jaar; en een proces-verbaal van de verklaringen afgelegd door uw broer A.(...) op 18 oktober 2015 aangaande uw problemen met M.(...) H.(...).

Op 25 januari 2016 besloot het CGVS uw derde asielaanvraag niet in overweging te nemen aangezien u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans minstens aanzienlijk groter maakten dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming. Het CGVS beschikte evenmin over dergelijke elementen. Deze beslissing werd op 30 mei 2016 in beroep bevestigd door de RvV.

U verliet België niet en vroeg op 9 juni 2016 een vierde maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 22 juni 2016 in overweging genomen door het CGVS. U verwijst bij uw vierde asielaanvraag naar de asielmotieven die u aanhaalde in het kader van uw vorige asielaanvragen. In het kader van uw vierde

asielaanvraag stelt u verder dat u op 4 juni 2016 bij verstek werd veroordeeld tot de doodstraf. De politie zou uw broer A.(...) hebben gearresteerd en drie lagen lang ondervraagd over uw schuilplaats aangezien ze sinds lang op zoek naar u waren. A.(...) zou uiteindelijk bekend hebben dat u in een Europees land asiel had aangevraagd. Hierom zou u ter door veroordeeld zijn.

Ter staving van uw vierde asielaanvraag legt u uw originele Egyptische identiteitskaart voor, een origineel vonnis waarin u ter dood veroordeeld wordt en een origineel uittreksel.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit verband dient er allereerst te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag frauduleus was aangezien u gebruik maakte van de identiteitsgegevens van uw broer en u vervolgens niet reageerde op de oproeping van de DVZ waardoor u geacht werd afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag. Gedrag dat allerminst wijst op een mogelijke nood aan internationale bescherming. Uw tweede asielaanvraag werd vervolgens door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV. Uw derde asielaanvraag werd niet in overweging genomen door het CGVS aangezien u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans minstens aanzienlijk groter maakten dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming. Integendeel, bijkomende elementen bevestigden de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ook deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad.

Aangezien u in onderhavige asielaanvraag asielmotieven aanhaalt die klaarblijkelijk voortvloeien uit reeds ongeloofwaardig bevonden voorgehouden gebeurtenissen kan er ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw huidige asielrelaas. De verklaringen die u aflegt in het kader van uw huidige asielaanvraag bevestigen bovendien enkel de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vorige asielaanvragen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat u op 20 juli 2014 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 7 jaar wegens het beledigen van de president en uw medewerking aan de omverwerping van de regering. U linkte deze voorgehouden veroordeling ook met uw lidmaatschap van de 6de april beweging (CGVS 20/10/2014, p. 14, 15 + vonnis 20/07/2014). Tijdens uw derde asielprocedure verklaarde u dat op 1 oktober 2015 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 jaar wegens uw lidmaatschap van de 6de april beweging en op 10 oktober 2015 tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens dienstweigering (DVZ Verklaring meervoudige aanvraag 17/15/2015). Ter staving van deze beweringen legde u telkens documenten voor.

In onderhavige asielaanvraag moet echter worden vastgesteld dat u niet meer weet wanneer u in het verleden precies werd veroordeeld. Uiteindelijk stelt u dat u in 2012 door een militaire rechtbank veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens dienstweigering, in 2014 tot een gevangenisstraf van 7 jaar omwille van uw lidmaatschap van de 6de april beweging en deelname aan betogingen en dat u daarna om dezelfde reden nog veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 jaar. Wanneer deze laatste veroordeling plaatsvond weet u niet meer (CGVS 4/01/02017,p. 5-9).

Er moet dan ook worden vastgesteld dat u totaal afwijkende verklaringen aflegt met betrekking tot uw voorgehouden veroordelingen uit het verleden en dat de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven bijgevolg eens te meer wordt bevestigd.

In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u eveneens dat uw ouders, uw twee zussen en drie van uw broers op 29 juni 2014 vermoord werden (CGVS 4/01/2017, p. 4). Ook aan deze bewering kan evenwel geen geloof worden gehecht. Allereerst kan worden vastgesteld dat u tot op heden geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen met betrekking tot deze voorgehouden meervoudige moord (CGVS 4/01/2017, p. 12). Vervolgens kan worden vastgesteld dat u tijdens uw tweede asielprocedure met geen woord heeft gerept over deze voorgehouden gebeurtenis. Dit terwijl u op 29 september 2014 en 20 oktober 2014 uitgebreid werd gehoord door het CGVS en de terechtzitting inzake uw toenmalige beroep plaatsvond op 28 augustus 2015. Pas tijdens uw derde asielprocedure geeft u op 17 december 2015 zonder veel verduidelijking aan dat, afgezien van uw broer A.(...), al uw gezinsleden werden vermoord. Vreemd genoeg verklaart u eveneens dat uw vader op 30 juni 2014 werd ontvoerd en dat u sinds

september 2014 geen contact meer had met uw vader. Zaken die uiteraard onmogelijk zijn indien uw gezinsleden op 29 juni 2014 werden vermoord (DVZ Verklaring meervoudige aanvraag 17/12/2015, punt 15).

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat het hoogst bevreemdend zou zijn indien uw broer N.(...) op 29 juni 2014 werd vermoord aangezien u in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde dat hij op 30 juni 2014 werd gearresteerd en zijn gevangenisstraf van 8 jaar, waartoe hij reeds in 2012 blijkbaar werd veroordeeld, diende uit te zitten (CGVS 29/09/2014, p. 5)(CGVS 20/10/2014, p. 12, 13).

Gezien voorgaande kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de voorgehouden gebeurtenissen die u aanhaalde in het kader van uw verschillende asielprocedures. Aangezien u nu stelt dat uw broer A.(...) werd opgepakt en ondervraagd door de politie omwille van uw vroegere problemen en u verklaart dat u op basis van de bekentenissen van uw broer vervolgens veroordeeld werd tot de doodstraf, kan er ook geen geloof worden gehecht aan deze beweringen.

De ongeloofwaardigheid van het nieuwe element dat u aanhaalt in onderhavige asielaanvraag, in casu uw voorgehouden veroordeling tot de doodstraf, wordt bevestigd door volgende vaststellingen.

Zo blijkt u geen idee te hebben op basis van welke wetsartikels u ter dood werd veroordeeld. U stelt dat u op basis van twee artikels werd veroordeeld, i.c. artikel 77/B en nog een ander artikel dat u niet meer kent. Artikel 77/B stipuleert volgens u dat men in Egypte bij verstek veroordeeld mag worden. Het tweede, op basis waarvan u gezien uw verklaringen ter dood werd veroordeeld, blijkt u ook inhoudelijk niet te kunnen weergeven (CGVS 4/01/2017, p. 9, 10). Van iemand die ter dood veroordeeld werd en beweert dat hij hierom nood heeft aan internationale bescherming mag toch verwacht worden dat hij weet op basis van welke artikels hij werd veroordeeld en dat hij weet wat deze artikels stipuleren. De vaststelling dat dit hier allerminst het geval is bevestigt eens te meer de totale ongeloofwaardigheid van uw opeenvolgende asielrelazen.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat artikel 77/B, in tegenstelling tot uw verklaring dat het artikel stelt dat in Egypte iemand bij verstek veroordeeld mag worden, in werkelijkheid stipuleert dat : "Whoever seeks or communicates with a foreign country, or with one of those working in its interest, to carry out hostile deeds against Egypt shall be punished with a sentence of death".

Verder blijkt dat u, volgens de vertaling van het vonnis dat u voorlegt, eveneens veroordeeld werd op basis van het u onbekende artikel 77/H. Hiervan is echter geen spoor terug te vinden in de beschikbare Engelse vertaling van de Egyptische strafwet.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat het hoogst merkwaardig is dat de Egyptische autoriteiten uw broer daadwerkelijk zouden arresteren en dagenlang zouden ondervragen enkel en alleen maar om uw verblijfplaats te weten te komen en dat uw broer vervolgens eenvoudigweg zou worden vrijgelaten na zijn vage verklaring dat u in een Europees land asiel zou hebben aangevraagd. Dit terwijl op uw openbare facebookpagina, onder uw eigen naam, eenvoudigweg staat aangegeven dat u in Antwerpen, België, woont (CGVS 4/01/2017, p. 10, 11, 13).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Allereerst dient het voorleggen van documenten gepaard te gaan met geloofwaardige verklaringen. Dat is hier allerminst het geval. Documenten op zich kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas bovendien niet herstellen. Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen en de vaststellingen die in de loop van uw vorige asielaanvragen reeds werden gedaan met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas en de bewijswaarde van de documenten die u voorlegde in het kader van uw opeenvolgende asielaanvragen kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de documenten die u voorlegt ter staving van uw huidige asielaanvraag.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te

worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismen om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Anno 2016-2017 neemt het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sina" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfalten uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegeerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel – betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus – voert verzoeker aan dat hij doorheen zijn opeenvolgende asielprocedures geen afwijkende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn veroordelingen in het verleden doch hij zich tijdens het gehoor in het kader van huidig vierde verzoek om internationale bescherming de exacte data en uitspraken van de vonnissen waarbij hij veroordeeld werd niet kon herinneren. Verzoeker wijst erop dat er ruim drie jaar en zes maanden zijn verlopen tussen het gehoor dd. 20 juli 2014 in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en het gehoor op 4 januari 2018 naar aanleiding van zijn vierde verzoek om internationale bescherming. Gelet op dit tijdsverloop meent verzoeker dat hem niet kwalijk kan genomen worden dat hij zich bepaalde zaken niet meer goed zou herinneren. Verzoeker benadrukt dat hij originele vonnissen van deze veroordelingen meegedeeld en stelt dat de authenticiteit van deze vonnissen nooit in twijfel werd getrokken. Hij heeft tijdens het gehoor ook duidelijk gezegd dat hij verwees naar de meegedeelde documenten (vonnissen) omdat hij wegens het tijdsverloop onzeker werd. Hetzelfde geldt voor de opgegeven data van de verdwijning van zijn vader en het uitmoorden van zijn familieleden, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat hij in het kader van onderhavig vierde verzoek om internationale bescherming een origineel vonnis dd. 4 juni 2016 van de correctionele rechtbank van Noord Sinai heeft neergelegd waarin hij wordt veroordeeld tot de doodstraf op basis van de artikelen 77/B en 77/H van het correctionele strafrecht. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt in de bestreden beslissing vast dat er in de Engelse vertaling van de wetsartikelen, die zij consulteerde, geen melding wordt gemaakt van artikel 77/H, waaruit wordt geconcludeerd dat dit artikel niet zou bestaan. Verzoeker hekelt dat er echter geen voor eensluidend beëdigde vertaling uit het Arabisch van de kwestieuze wetsartikelen (of betreffend hoofdstuk van het strafwetboek) voorligt. Hij meent dat de vrije Engelse vertaling waarnaar wordt verwezen geen enkele bewijswaarde heeft en dat het argument van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet kan aangenomen worden. Verzoeker argumenteert dat het originele vonnis volledige bewijswaarde heeft, dat hij vreest dat hij

terugkeer de doodstraf zal uitgevoerd worden en dat hij valt onder de toepassing van artikel 1A van de Conventie van Genève. Hij werd immers op volledig arbitraire wijze en zonder recht op tegensprekelijke verdediging veroordeeld tot de doodstraf, zijn fundamentele rechten werden geschonden en bij terugkeer riskeert hij dat de doodstraf wordt uitgevoerd. Dit impliceert uiteraard dat het leven voor hem in Egypte ondraaglijk wordt gemaakt, aldus verzoeker, die erop wijst dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en dat *in casu* hij wordt vervolgd door de autoriteiten en op arbitraire wijze werd veroordeeld tot gevangenisstraffen. Verzoeker stelde ook dienstweigeraar te zijn. Dit gegeven werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hoewel niet betwist, niet nader onderzocht / niet in overweging genomen, noch werd onderzocht wat de gevolgen voor de "koptische dienstweigeraar" zijn bij een eventuele terugkeer naar Egypte. Verzoeker vraagt dan ook in ondergeschikte orde om het dossier terug te verzenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek van dit gegeven.

In een tweede onderdeel – betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus – benadrukt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan zijn Egyptische nationaliteit, noch aan het gegeven dat hij Koptisch christen is. Hij voert aan dat uit de lezing van meerdere recentere verslagen over de evolutie van het gewapende conflict in Egypte blijkt dat de algemene toestand in het land verre van veilig is voor de Koptische Christenen en dat deze burgers meerdere malen het slachtoffer worden van gewapend militair geweld uitgaande van internationale/nationale strijdkrachten. Hij meent dan ook dat *in casu* is voldaan aan de voorwaarden die door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden gesteld voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij licht toe:

"a. een gewapend conflict

Het CGVS erkent dat er in Egypte, al sedert 2013, een golf van geweld plaatsvond tegen ,kerken, christenen en hun bezittingen.

Na een periode van herstel, nam anno 2016-2017 het geweld tegen de koptische gemeenschappen terug toe. Het CGVS stelt verder dat er aanslagen zijn op koptische kerken en pelgrims in 2016, 2017. Dat er verscheidene moorden plaats vonden in en rond Arisch, woningen in brand worden gestoken ; er sprake is van afpersingen en verdwijning van burgers.

Gewapende groeperingen (oa. IS, Hasam en Lewaa al Thawra, Wilayat al Sina) zijn actief, vooral in Noord en de Centrale delen van de Sinai.

Er worden gebruik gemaakt van berrmbommen ; neerschieten ; guerrilla aanvallen, ook op niet militaire doeleinden (pijpleidingen ; neerhalen van een Russisch passagiersvliegtuig in 2015.)

Het Egyptische leger reageert op de terroristische aanvallen met militair geweld.

Het is duidelijk dat het conflict dmv allerhande gewapende acties wordt uitgevochten.

b. een reëel risico op ernstige schade

Het Commissariaat-generaal neemt wel aan dat inzonderheid de "koptische" burgers schade kunnen oplopen als gevolg van dit gewapend conflict; mn. de dat zij het slachtoffer kunnen worden van het conflict."

Het CGVS stelt dat er burgerslachtoffers te betreuren zijn.

Het CGVS stelt "sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; IS Misr", naast overheidsgebouwen, ambassades en toeristen.

Niettegenstaande de vaststelling dat er voor de burgers een reëel gevaar bestaat om slachtoffer te worden van het gewapend conflict wordt de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om reden dat actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men louter door de aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld in artikel 48/4 per 2 c van de Vreemdelingenwet.

Dit betreft een louter subjectieve interpretatie van art. 48/4, die aan de duidelijke wet een opheffende, minstens beperkende voorwaarde voegt waardoor het toepassingsgebied wordt uitgehold en afhankelijk wordt van willekeurige interpretaties; "een zekere appreciatiemarge" van het CGVS.

De wet stelt enkel dat het moet gaan om een "reëel risico" dit is een "werkelijk bestaand risico "op ernstige schade"

Van zodra het risico bestaat is het reëel.

Indien het CGVS dan toch beroep doet op "haar beschikking over een zekere appreciatiemarge" moet zij duidelijk motiveren en de argumenten aangeven waarop zij haar appreciatie steunt.

In casu neemt het CGVS er genoegen mee om in algemene bewoordingen te stellen dat de loutere aanwezigheid van verzoeker op het Egyptische grondgebied niet volstaat om van een reëel risico op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in art. 48/4 par 2 c van de Vreemdelingenwet te kunnen spreken.

Deze loutere ponering wordt niet ondersteunt aan de hand van bv. statische gegevens ; aard en frequentie van de aanvallen/bedreigingen tav voor koptische burgers.

Deze ponering staat wel haaks op de mededeling van het CGVS op basis van de objectieve gegevens van het dossier en bijgevoegde documenten ivm. de veiligheidssituatie voor de koptische christenen, waar zij stelt dat "sinds einde 2016 de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit werd van de terreurgroep"

Deze objectieve verslaggeving heeft het CGVS naast zich neergelegd en toegedekt met de argumentatie dat zij beschikt over een "zekere appreciatiemarge"

De beslissing van het CGVS bevat een intrinsieke tegenstrijdigheid in de motivering waar enerzijds wordt gesteld dat "de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit is van de terreurgroep" waar anderzijds wordt gesteld dat "u (verzoeker) louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging.. ... ."

Bij Arrest dd. 29/09/2015 voegde de Raad inderdaad toe dat hoewel de situatie voor de Koptische Christenen zorgwekkend is, niet gesteld kan worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van art 1,A van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit Arrest is achterhaald door de feiten en de recente gebeurtenissen.

Voortgaande op de info in het dossier, waaruit volgt dat sinds 2016 (na datum van dit arrest) de situatie voor de Koptische bevolking verslechterde en zelfs in die mate dat zij sedertdien een geprivilegieerd doelwit werden, kunnen we enkel stellen dat ook bij loutere aanwezigheid de kans op ernstige bedreiging zeer reëel is.

Op basis van deze objectieve vaststellingen, vraagt verzoeker om minstens de subsidiaire bescherming te verlenen.

Ondergeschikt wordt opgemerkt dat verzoeker tijdens het gehoor van 4 januari 2018 niet werd ondervraagd ivm de eventuele toepassing van art. 48/4 Vreemdelingenwet.

Het dossier is onvolledig op dit punt ;zodat de terugzending naar het CGVS gevraagd wordt."

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: (i) documenten neergelegd in het kader van verzoekers vijfde verzoek om internationale bescherming (een brief van verzoeker met vertaling in het Nederlands, een vonnis dd. 18 januari 2018 met vertaling in het Nederlands, een lijst met Egyptische wetsartikelen met vertaling in het Nederlands, een verzoek tot beroep dd. 4 augustus 2016 met vertaling in het Nederlands en een verzoek tot beroep dd. 13 december 2017 met vertaling in het Nederlands), (ii) vijf artikels omtrent de toepassing van de doodstraf in Egypte en (iii) een uittreksel uit de Egyptische 'Penal Code', te raadplegen op www.refworld.com.

2.2.2. Op 19 november 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Egypte. Veiligheidssituatie" van 7 juni 2018.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij in onderhavige asielaanvraag asielmotieven aanhaalt die klaarblijkelijk voortvloeien uit reeds ongeloofwaardig bevonden voorgehouden gebeurtenissen zodat ernstig kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van zijn huidige asielaanvraag, (ii) de verklaringen die hij aflegt in het kader van zijn huidige asielaanvraag bovendien enkel de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vorige asielaanvragen bevestigen daar (1) hij totaal afwijkende verklaringen aflegt met betrekking tot zijn voorgehouden veroordelingen uit het verleden en (2) hij in het kader van zijn huidige asielaanvraag eveneens verklaart dat zijn ouders, zijn twee zussen en drie van zijn broers op 29 juni 2014 vermoord werden doch hij tot op heden geen enkel begin van bewijs kan voorleggen met betrekking tot deze voorgehouden meervoudige moord, hij tijdens zijn tweede asielpcedure met geen woord heeft gerept over deze voorgehouden gebeurtenis, hij vreemd genoeg eveneens verklaart dat zijn vader op 30 juni 2014 werd ontvoerd en dat hij sinds september 2014 geen contact meer had met zijn vader, wat uiteraard onmogelijk is indien al zijn gezinsleden op 29 juni 2014 werden vermoord en het hoogst bevreemdend zou zijn indien zijn broer N. op 29 juni 2014 werd vermoord aangezien hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag verklaarde dat N. op 30 juni 2014 werd gearresteerd en zijn gevangenisstraf van 8 jaar, waartoe hij blijkbaar reeds in 2012 werd veroordeeld, diende uit te zitten, (iii) aangezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden gebeurtenissen die hij aanhaalde in het kader van zijn verschillende asielpcedures evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen dat zijn broer A. werd opgepakt en ondervraagd door de politie omwille van zijn vroegere problemen en dat hij op basis van de bekentenissen van zijn broer vervolgens werd veroordeeld tot de doodstraf en de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden veroordeling tot de doodstraf wordt bevestigd door de

vaststellingen dat (a) hij geen idee blijkt te hebben op basis van welke wetsartikels hij ter dood werd veroordeeld, (b) artikel 77/B, in tegenstelling tot zijn verklaring dat het artikel stelt dat in Egypte iemand bij verstek veroordeeld mag worden, in werkelijkheid stipuleert: *“Whoever seeks or communicates with a foreign country, or with one of those working in its interest, to carry out hostile deeds against Egypt shall be punished with a sentence of death”*, (c) volgens de vertaling van het vonnis dat hij voorlegt blijkt dat hij eveneens veroordeeld werd op basis van het hem onbekende artikel 77/H doch hiervan geen spoor terug te vinden is in de beschikbare Engelse vertaling van de Egyptische strafwet en (d) het hoogst merkwaardig is dat de Egyptische autoriteiten zijn broer daadwerkelijk zouden arresteren en dagenlang zouden ondervragen enkel en alleen maar om zijn verblijfplaats te weten te komen en dat zijn broer vervolgens eenvoudigweg zou worden vrijgelaten na zijn vage verklaring dat hij in een Europees land asiel zou hebben aangevraagd terwijl op zijn openbaar Facebookpagina, onder zijn eigen naam, eenvoudigweg staat aangegeven dat hij in Antwerpen, België, woont, (iv) er, gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen en de vaststellingen die in de loop van zijn vorige asielaanvragen reeds werden gedaan met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en de bewijswaarde van de documenten die hij voorlegde in het kader van zijn opeenvolgende asielaanvragen, geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de documenten die hij voorlegt ter staving van zijn huidige asielaanvraag, (v) hoewel Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en te maken kunnen krijgen met geweld, en de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en (vi) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Verzoeker verklaart in het kader van zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming dat hij op 4 juni 2016 bij verstek werd veroordeeld tot de doodstraf. De politie zou zijn broer A. hebben gearresteerd en drie dagen lang hebben ondervraagd over zijn schuilplaats aangezien ze sinds lang naar hem op zoek waren. A. zou uiteindelijk bekend hebben dat verzoeker in een Europees land asiel had aangevraagd. Hierom zou verzoeker ter dood veroordeeld zijn. Uit verzoekers verklaringen blijkt aldus dat zijn voorgehouden veroordeling tot de doodstraf voortvloeit uit de gebeurtenissen die hij aanhaalde in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming (administratief dossier, stuk 6, gehoor CGVS, p. 10).

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd de afstand van de asielaanvraag vastgesteld omdat hij zich niet meldde voor zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing. Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd op 28 oktober 2014 geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan zijn asielmotieven en omdat er op dat ogenblik in Egypte geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties werden gekenmerkt dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico liep op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 153 508 van 29 september 2015. De Raad voegde toe dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoekers derde verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 januari 2016 niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking kwam. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 168 729 van 30 mei 2016.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn aangelegd.

2.6. In zoverre verzoeker in het kader van huidig vierde verzoek om internationale bescherming volhardt in de asielmotieven zoals hij in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft

uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. Integendeel, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing bevestigen de verklaringen die verzoeker aflegt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming enkel de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming: *“In het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat u op 20 juli 2014 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 7 jaar wegens het beledigen van de president en uw medewerking aan de omverwerping van de regering. U linkte deze voorgehouden veroordeling ook met uw lidmaatschap van de 6de april beweging (CGVS 20/10/2014, p. 14, 15 + vonnis 20/07/2014). Tijdens uw derde asielprocedure verklaarde u dat op 1 oktober 2015 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 jaar wegens uw lidmaatschap van de 6de april beweging en op 10 oktober 2015 tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens dienstweigering (DVZ Verklaring meervoudige aanvraag 17/15/2015). Ter staving van deze beweringen legde u telkens documenten voor.*

In onderhavige asielaanvraag moet echter worden vastgesteld dat u niet meer weet wanneer u in het verleden precies werd veroordeeld. Uiteindelijk stelt u dat u in 2012 door een militaire rechtbank veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens dienstweigering, in 2014 tot een gevangenisstraf van 7 jaar omwille van uw lidmaatschap van de 6de april beweging en deelname aan betogingen en dat u daarna om dezelfde reden nog veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 jaar. Wanneer deze laatste veroordeling plaatsvond weet u niet meer (CGVS 4/01/02017, p. 5-9).

Er moet dan ook worden vastgesteld dat u totaal afwijkende verklaringen aflegt met betrekking tot uw voorgehouden veroordelingen uit het verleden en dat de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven bijgevolg eens te meer wordt bevestigd.

In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u eveneens dat uw ouders, uw twee zussen en drie van uw broers op 29 juni 2014 vermoord werden (CGVS 4/01/2017, p. 4). Ook aan deze bewering kan evenwel geen geloof worden gehecht. Allereerst kan worden vastgesteld dat u tot op heden geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen met betrekking tot deze voorgehouden meervoudige moord (CGVS 4/01/2017, p. 12). Vervolgens kan worden vastgesteld dat u tijdens uw tweede asielprocedure met geen woord heeft gerept over deze voorgehouden gebeurtenis. Dit terwijl u op 29 september 2014 en 20 oktober 2014 uitgebreid werd gehoord door het CGVS en de terechtzitting inzake uw toenmalige beroep plaatsvond op 28 augustus 2015. Pas tijdens uw derde asielprocedure geeft u op 17 december 2015 zonder veel verduidelijking aan dat, afgezien van uw broer A.(...), al uw gezinsleden werden vermoord. Vreemd genoeg verklaart u eveneens dat uw vader op 30 juni 2014 werd ontvoerd en dat u sinds september 2014 geen contact meer had met uw vader. Zaken die uiteraard onmogelijk zijn indien al uw gezinsleden op 29 juni 2014 werden vermoord (DVZ Verklaring meervoudige aanvraag 17/12/2015, punt 15).

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat het hoogst bevreemdend zou zijn indien uw broer N.(...) op 29 juni 2014 werd vermoord aangezien u in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde dat hij op 30 juni 2014 werd gearresteerd en zijn gevangenisstraf van 8 jaar, waartoe hij reeds in 2012 blijkbaar werd veroordeeld, diende uit te zitten (CGVS 29/09/2014, p. 5)(CGVS 20/10/2014, p. 12, 13).”

Verzoeker tracht zijn afwijkende verklaringen met betrekking tot zijn voorgehouden veroordelingen uit het verleden te vergoelijken, stellende dat hij zich tijdens het gehoor in het kader van huidig vierde verzoek om internationale bescherming de exacte data en uitspraken van de vonnissen waarbij hij veroordeeld werd niet kon herinneren, dat er ruim drie jaar en zes maanden zijn verlopen tussen het gehoor dd. 20 juli 2014 in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en het gehoor op 4 januari 2018 naar aanleiding van zijn vierde verzoek om internationale bescherming en dat hem, gelet op dit tijdsverloop, niet kwalijk kan genomen worden dat hij zich bepaalde zaken niet meer goed zou herinneren, waarmee hij er echter niet in slaagt de Raad te overtuigen. De Raad benadrukt dat van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw asielrelaas weer te geven en dit ongeacht het tijdsverloop, *quod non in casu*, zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het problematische in verzoekers verklaringen zich niet beperkt tot het feit dat hij zich de exacte data van de verschillende vonnissen niet kon herinneren maar dat de door hem in het kader van huidig vierde verzoek om internationale bescherming geschetste chronologie van de opeenvolgende veroordelingen bovendien niet strookt met de verklaringen die hij naar aanleiding van zijn tweede en derde verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd. Zo verklaarde hij naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming dat hij op 20 juli 2014 een eerste maal veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zeven jaar wegens het beledigen van de president en zijn medewerking aan de omverwerping van de regering. Verzoeker linkte deze voorgehouden veroordeling ook met zijn lidmaatschap van de 6de april beweging. Thans stelt verzoeker echter dat zijn eerste veroordeling een gevangenisstraf van vijf jaar wegens dienstweigering

betrof. Hij situeert deze eerste veroordeling in 2012, vóór zijn eerste verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, stuk 6, gehoor CGVS, p. 6 en p. 8). Nochtans maakte hij bij zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen melding van deze veroordeling en verklaarde hij op dat moment slechts dat hij vreesde om veroordeeld te worden voor het niet vervullen van zijn dienstplicht. Blijkens zijn verklaringen in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming en de toen door hem neergelegde documenten zou hij pas op 15 oktober 2015, dus vlak voor zijn derde verzoek om internationale bescherming en nadat hij reeds tweemaal werd veroordeeld wegens zijn lidmaatschap van de 6de april beweging, bij verstek zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens dienstweigering. Het hoeft geen betoog dat dergelijke manifest afwijkende verklaringen verzoekers geloofwaardigheid volledig ondermijnen. Dit klemt des te meer daar ook verzoekers verklaringen over de straffen die hem achtereenvolgens werden opgelegd omwille van zijn lidmaatschap van de 6de april beweging en zijn deelname aan betogingen allesbehalve eensluidend zijn. Zo verklaarde hij in het kader van zijn tweede en derde verzoek om internationale bescherming dat hij voor deze feiten een eerste maal op 20 juli 2014 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar en dat hij vervolgens op 1 oktober 2015 voor dezelfde feiten een tweede maal werd veroordeeld tot een celstraf van vijftien jaar. Thans luidt het echter dat hij in 2014 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar omwille van zijn lidmaatschap van de 6de april beweging en deelname aan betogingen en dat hij daarna – verzoeker kan niet duiden wanneer – om dezelfde reden nogmaals veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van acht jaar (administratief dossier, stuk 6, gehoor CGVS, p. 6-9). Opnieuw dient aldus te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen iedere geloofwaardigheid ontberen.

Verzoeker kan overigens niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift stelt dat de authenticiteit van de eerder door hem neergelegde vonnissen nooit in twijfel werd getrokken. Wat betreft het vonnis dd. 20 juli 2014 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 28 oktober 2014 als volgt: *“Met betrekking tot uw veroordeling op 20 juli 2014 tot een gevangenisstraf van zeven jaar moet vooreerst worden opgemerkt dat u hier op 2 september 2014 met geen woord over rept op de Dienst Vreemdelingenzaken. De vraag of u ooit door een rechtbank veroordeeld werd, werd u uitdrukkelijk gesteld. U antwoordde ‘neen’ (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 2). U had ook geen enkel idee wie er wanneer een klacht tegen u zou hebben ingediend (CGVS II, blz. 14). Volgens het vonnis zou u op 30 juni 2014 de president beledigd hebben en aangezet hebben tot de val van de regering. U bevindt zich echter reeds sinds 2012 in België. Hierop gewezen, gaf u aan dat het een valse aanklacht betreft en dat u niet zozeer als individu veroordeeld werd, dan wel als lid van een verboden beweging, waarmee u doelde op de jongerenbeweging van 6 april die op 28 april 2014 buiten de wet werd gesteld (CGVS II, blz. 15). Echter, supra werd reeds geargumenteed waarom er geen geloof kan gehecht worden aan uw lidmaatschap van deze beweging. Bijgevolg kan er ook geen waarde gehecht worden aan dit vonnis.”* Deze appreciatie werd bevestigd in hoger aangehaald arrest nr. 153 508 van 29 september 2015. De verstekvonnissen van 1 oktober 2015 en 15 oktober 2015 werden in de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 25 januari 2016 beoordeeld als volgt: *“U legt in het kader van uw derde asielaanvraag ter staving van uw asielmotieven twee verstekvonnissen en een proces-verbaal neer. Allereerst dient opgemerkt te worden dat, opdat aan documenten enige bewijswaarde kan worden toegekend, deze ondersteund dienen te worden door een geloofwaardig relaas, quod non gelet op de vaststellingen gedaan in het kader van uw tweede asielaanvraag. Verder blijkt uit informatie dat (ver)vals(t)e documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn. In het kader van uw tweede asielaanvraag werd trouwens reeds vastgesteld dat u documenten voorlegde waar geen enkele bewijswaarde aan gehecht kan worden. Dat er geen enkele bewijswaarde aan uw documenten gehecht kan worden blijkt des te meer uit de vaststelling dat u volgens het voorgelegde vonnis wegens dienstweigering tot een gevangenisstraf van vijf jaar werd veroordeeld. Informatie stelt evenwel dat dienstweigering bestraft wordt met een boete en een gevangenisstraf van 1 jaar. Volledigheidshalve kan ook worden opgemerkt dat u volgens dit verstekvonnis sinds 3 juni 2012 meermaals door de Egyptische autoriteiten werd opgeroepen om uw dienstplicht te vervullen. Zo werd u minstens tot juli 2014 opgeroepen. Rekening houdend met uw verklaringen afgelegd bij uw derde asielaanvraag waar u aangeeft dat u sinds juli 2013 twee keer per maand contact heeft met uw broer A.(...) waarbij uw problemen aan bod komen (3de AA, DVZ, vraag 20), is het bijgevolg bijzonder merkwaardig vast te stellen dat u tijdens uw tweede asielaanvraag d.d. 7 augustus 2014 verklaarde nooit opgeroepen te zijn geweest (2de AA, CGVS I, p.6 en CGVS II, p.15). Wat betreft het vonnis volgens hetwelk u veroordeeld werd wegens uw lidmaatschap van de 6 april-beweging, kan worden herhaald dat in het kader van uw tweede asielaanvraag zowel uw engagement voor de 6 april-beweging als uw deelname aan betogingen in het kader daarvan ongeloofwaardig werden bevonden. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde veroordeling ten gevolge van uw betrokkenheid bij de 6 april-beweging.”* In de beschikking van 30 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet merkte de Raad op *“Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten*

neer: een kopie van de eerste pagina van het paspoort van zijn broer, een vonnis van de militaire rechtbank van Al Arish van 15 oktober 2015, een verstekvonnis van de correctionele rechtbank van Al Minia van 1 oktober 2015 en een proces-verbaal van de verklaringen afgelegd door zijn broer op 18 oktober 2015.

(...)

Verzoeker merkt op dat indien de commissaris-generaal van mening is dat het hier gaat om vervalste documenten, hij dit in concreto dient uiteen te zetten waarom dit in casu zo zou zijn. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad iedere bewijswaarde kunnen weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie uit het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat het gemakkelijk is om valse of vervalste (juridische) documenten te verkrijgen in Egypte, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten." In voornoemd arrest nr. 168 729 van 30 mei 2016 werd bovendien gemotiveerd: "(...) 4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 maart 2016, voert verzoekende partij aan dat in de beschikking geen rekening wordt gehouden met de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel zoals aangevoerd in het verzoekschrift. Verzoekende partij stelt een aanvullende nota te hebben ingediend per schrijven van 11 mei 2016. Ter terechtzitting wordt vastgesteld dat er helemaal nog geen aanvullende nota werd ingediend door verzoekende partij die een kopie indient.

In de aanvullende nota wordt het volgende gesteld:

"Verzoeker wenst nog volgende bijkomende informatie te voegen:

* Document death penalty worldwide omtrent Egypte

Verzoeker wenst deze informatie toe te voegen aangezien hieruit blijkt dat de beweringen die het cgvs in de bestreden beslissing doet niet correct zijn. Het cgvs stelt namelijk dat op desertie enkel straffen staan van 1 jaar en een geldboete terwijl uit huidige informatie blijkt dat in Egypte desertie zelfs met doodstraf gestraft wordt.

Ik verwijs hiervoor naar pagina 3 van 12:

(...)

De motivering van het cgvs dat hierdoor aan de documenten van de rechtbank van verzoeker geen waarde kan gehecht worden is foutief, niet redelijk en niet zorgvuldig en in strijd met bovengaande informatie.

Verzoeker voegt deze informatie nu pas aangezien hij dit document zelf nog maar recentelijk bekwaam en derhalve niet vroeger kon overmaken."

De aanvullende nota bevat voorts de betreffende door verzoekende partij als bijlage gevoegde informatie inzake 'Death Penalty Worldwide'.

(...)

4.2. De Raad wijst er op dat aan verzoekende partij haar verklaarde desertie en de problemen die zij hierdoor in haar land van herkomst vreest geen geloof kan worden gehecht, zo werd eerder vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 153 508 van 29 september 2015 in het kader van haar vorige, tweede asielaanvraag. Aan voorgelegde documenten kan, zo wordt herhaald, slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit voormeld arrest waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielrelaas, waaronder o.a. de aangehaalde desertieproblematiek, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet ook op de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Egypte (ver)vals(t)e documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn, kan aan de door verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten, waaronder het vonnis d.d. 15 oktober 2015 waarbij zij bij verstek wegens dienstweigering wordt veroordeeld, geen bewijswaarde worden gehecht.

De door verzoekende partij als bijlage bij haar aanvullende nota gevoegde algemene informatie wijzigt niets aan het voorgaande en vermag geenszins de vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake haar beweerde persoonlijke problemen betreffende desertie ook maar enigszins te herstellen. Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu de informatie omtrent de doodstraf in Egypte door verzoekende partij bij haar aanvullende nota gevoegd, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het

lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet op de bij voormeld arrest vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke. Daargelaten de algemene informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier omtrent het verzaken aan de legerdienstplicht in Egypte en de bestraffing ervan, alsook die door verzoekende partij bijgebracht omtrent de doodstraf en haar kritiek dienaangaande in de aanvullende nota, kan aan verzoekende partij haar verklaarde persoonlijke problemen omwille van dienstweigering, zoals eerder werd vastgesteld door de Raad bij arrest nr. 153 508 van 29 september 2015, geen geloof worden gehecht. Ze maakt, zo wordt vastgesteld, haar verklaarde vrees en problemen dienaangaande niet aannemelijk of geloofwaardig.” De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekers beweerde dienstweigering en de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend in het kader van zijn tweede alsook derde verzoek om internationale bescherming reeds genoegzaam ongeloofwaardig werden bevonden door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als deze Raad. Verzoeker kan in het verzoekschrift dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat dit gegeven door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt betwist en hij kan de commissaris-generaal evenmin ernstig verwijten dit gegeven in het kader van huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet nader te hebben onderzocht / niet in overweging te hebben genomen. Verzoeker brengt thans immers geen nieuwe elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de eerdere appreciatie van dit aspect van zijn asielaanvraag.

In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar het tijdsverloop ter verklaring van de opgegeven data van de verdwijning van zijn vader en het uitmoorden van zijn familieleden, slaagt hij er evenmin in de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat de meervoudige moord op zijn ouders, zijn zussen en drie van zijn broers een dermate ingrijpende gebeurtenis is dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij deze gebeurtenis correct in de tijd kan situeren. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor dd. 4 januari 2018 dat zijn familieleden op 29 juni 2014 werden vermoord (administratief dossier, stuk 6, gehoor CGVS, p. 4). Hij uitte hierbij op geen enkel ogenblik twijfels bij de correctheid van deze datum. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing vallen deze verklaringen echter niet te rijmen met de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn tweede en derde verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd omtrent de ontvoering van zijn vader en de arrestatie van zijn broer N.. De vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en bevestigen andermaal de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekers verklaringen omtrent deze voorgehouden meervoudige moord, waarvan hij tot op heden geen enkel begin van bewijs voorlegt, reeds in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden geacht.

2.7. Aangezien zoals blijkt uit het voorgaande geen enkel geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden gebeurtenissen die verzoeker aanhaalde in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn beweringen dat zijn broer A. werd opgepakt en ondervraagd door de politie omwille van zijn vroegere problemen en dat hij op basis van de bekentenissen van zijn broer vervolgens werd veroordeeld tot de doodstraf.

Bovendien kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“De ongeloofwaardigheid van het nieuwe element dat u aanhaalt in onderhavige asielaanvraag, in casu uw voorgehouden veroordeling tot de doodstraf, wordt bevestigd door volgende vaststellingen.*

Zo blijkt u geen idee te hebben op basis van welke wetsartikels u ter dood werd veroordeeld. U stelt dat u op basis van twee artikels werd veroordeeld, i.c. artikel 77/B en nog een ander artikel dat u niet meer kent. Artikel 77/B stipuleert volgens u dat men in Egypte bij verstek veroordeeld mag worden. Het tweede, op basis waarvan u gezien uw verklaringen ter dood werd veroordeeld, blijkt u ook inhoudelijk niet te kunnen weergeven (CGVS 4/01/2017, p. 9, 10). Van iemand die ter dood veroordeeld werd en beweert dat hij hierom nood heeft aan internationale bescherming mag toch verwacht worden dat hij weet op basis van welke artikels hij werd veroordeeld en dat hij weet wat deze artikels stipuleren. De vaststelling dat dit hier allerminst het geval is bevestigt eens te meer de totale ongeloofwaardigheid van uw opeenvolgende asielaanvragen.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat artikel 77/B, in tegenstelling tot uw verklaring dat het artikel stelt dat in Egypte iemand bij verstek veroordeeld mag worden, in werkelijkheid stipuleert dat : “Whoever seeks or communicates with a foreign country, or with one of those working in its interest, to carry out hostile deeds against Egypt shall be punished with a sentence of death”.

Verder blijkt dat u, volgens de vertaling van het vonnis dat u voorlegt, eveneens veroordeeld werd op basis van het u onbekende artikel 77/H. Hiervan is echter geen spoor terug te vinden in de beschikbare Engelse vertaling van de Egyptische strafwet.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat het hoogst merkwaardig is dat de Egyptische autoriteiten uw broer daadwerkelijk zouden arresteren en dagenlang zouden ondervragen enkel en alleen maar om uw verblijfplaats te weten te komen en dat uw broer vervolgens eenvoudigweg zou worden vrijgelaten na zijn vage verklaring dat u in een Europees land asiel zou hebben aangevraagd. Dit terwijl op uw openbare facebookpagina, onder uw eigen naam, eenvoudigweg staat aangegeven dat u in Antwerpen, België, woont (CGVS 4/01/2017, p. 10, 11, 13)."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief en die bijdragen aan verzoekers algehele ongeloofwaardigheid, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij geheel in gebreke blijft.

Immers, hij volhardt slechts in zijn bewering dat hij op 4 juni 2016 door de correctionele rechtbank van Noord Sinai werd veroordeeld tot de doodstraf op basis van de artikelen 77/B en 77/H van het correctionele strafrecht en hij verwijst in dit verband naar het door hem neergelegde originele vonnis. Aan dit vonnis kan naar het oordeel van de Raad echter niet de minste bewijswaarde worden verleend. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat het Egyptische strafwetboek geen artikel 77/H bevat. Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig de correctheid en bewijswaarde van deze informatie betwisten, louter omdat het een vrije Engelse vertaling van het betreffend hoofdstuk van het strafwetboek betreft en er geen voor eensluidend beëdigde vertaling uit het Arabisch van de kwestieuze wetsartikelen voorligt. Dit klemt des te meer daar verzoeker ter terechtzitting zelf een uittreksel uit de Egyptische 'Penal Code' neerlegt, te raadplegen op www.refworld.com, met dezelfde inhoud als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund. In zoverre verzoeker ter terechtzitting zijn geloofwaardigheid alsnog tracht te herstellen door te suggereren dat de vermelding 77/H in voornoemd vonnis een typfout betreft, waarmee hij dus impliciet bevestigt dat het Egyptische strafwetboek inderdaad geen artikel 77/H bevat, overtuigt hij evenmin. De Raad wijst er te dezen op dat verzoeker ter terechtzitting een bundel documenten heeft neergelegd op basis waarvan hij een nieuw vijfde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De Raad stelt vast dat in de twee verzoeken tot beroep dd. 4 augustus 2016 en dd. 13 december 2017 wordt gesteld "De twee artikelen 77B en 77H, welke de rechtbank heeft op gebaseerd om dit vonnis uit te spreken zijn niet van toepassing in de zaak van mijn cliënt T.(...) B.(...) T.(...)". Ook in het verstekvonnis dd. 18 januari 2018 wordt opnieuw verwezen naar de toepassing van de artikelen 77/B en 77/H van de Egyptische strafwet. Er kan bezwaarlijk in redelijkheid worden aangenomen dat zowel verzoekers advocaat als de correctionele rechtbank in Noord Sinai in alle gerechtelijke documenten die volgen op voornoemd vonnis van 4 juni 2016 eenzelfde typfout zouden maken. De vaststelling dat ook beide verzoeken tot beroep alsook het verstekvonnis van 18 januari 2018 blijven verwijzen naar een niet bestaand wetsartikel volstaat op zich reeds om ook deze documenten iedere bewijswaarde te ontzeggen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het verstekvonnis van 18 januari 2018 verwijst naar een verzoek om de zaak te laten herzien dd. 4 juni 2016 (de datum waarop verzoeker tot de doodstraf zou zijn veroordeeld) terwijl het door verzoeker neergelegde verzoek tot beroep dateert van 4 augustus 2016. In het vonnis is bovendien geen sprake van het verzoek tot beroep dd. 13 december 2017. Deze vaststellingen doen verder twifelen aan de authenticiteit van de door verzoeker ter terechtzitting voorgelegde gerechtelijke documenten. Ook de overige documenten die verzoeker heeft neergelegd naar aanleiding van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. Aan de brief van verzoeker waarin hij volhardt in zijn verklaringen dat hij veroordeeld werd tot de doodstraf en stelt dat zijn broer een tweede maal werd gearresteerd en bevraagd omtrent zijn verblijfplaats kan bezwaarlijke enige objectieve bewijswaarde worden verleend. De lijst met Egyptische wetsartikelen waarmee verzoeker tracht aan te tonen dat het Egyptische strafwetboek wel degelijk een artikel 77/H bevat, is niets meer dan een door verzoeker opgesteld document en strookt inhoudelijk niet met het door verzoeker zelf neergelegde uittreksel uit de Egyptische 'Penal Code', te raadplegen op www.refworld.com, wat in tegenstelling voornoemde lijst een betrouwbare publicatie kan worden geacht. Ook de artikels omtrent de toepassing van de doodstraf in Egypte voegen niets wezenlijks toe daar, gelet op het voorgaande, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering tot de doodstraf te zijn veroordeeld. De Raad benadrukt volledigheidshalve nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* geenszins het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht

bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om deze reden kunnen ook de door verzoeker ter staving van huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten niet in aanmerking worden genomen als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift voor het overige beperkt tot het louter volhouden in en herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen en het plegen van een gegronde vrees voor vervolging, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet mag de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

2.8. De argumentatie in het verzoekschrift omtrent het geweld tegen Kopten in Egypte volstaat voorts niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort.

De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013 en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (*“Country Policy and Information Note. Egypt: Christians”* van UK Home Office van juli 2017 en COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 3 juli 2017) en de aan de Raad op 19 november 2018 overgemaakte COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 7 juni 2018, blijkt evenwel dat eind 2013 de religieuze rust langzaam terugkeerde. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende kerken Koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismen om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. In 2016 en 2017 neemt het geweld tegen de Koptische gemeenschap opnieuw toe en plegen de Wilayat Sinai en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. In een videoboodschap in december 2016, na een aanval op een Koptische kerk in Caïro, kondigt de IS Misr aan dat het zijn campagne tegen de christenen zal opvoeren. Tientallen Koptische families vluchten eind 2016 en begin 2017 uit de noordelijke Sinai, nadat een achttal van hun geloofsgenoten vermoord zijn in en rond al Arish. In dezelfde periode doen er zich nog andere gewelddaden voor van de IS Misr en de Wilayat Sinai tegen christenen en christelijke instituties. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op Koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en Koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van Koptische burgers.

Waar verzoeker nog opwerpt dat het Commissariaat-generaal bovendien erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen, wijst de Raad erop dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Verzoeker brengt in het verzoekschrift evenmin concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij poneert slechts dat hij wordt vervolgd door de autoriteiten en op arbitraire wijze werd veroordeeld tot gevangenisstraffen, beweringen waaraan echter om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht. Hij maakt dan

ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en te maken kunnen krijgen met geweld, en de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.9.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij in Egypte wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar Egypte het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

2.9.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie*” van 3 juli 2017), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 19 november 2018 overgemaakte update (COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie*” van 7 juni 2018) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt met zijn kritiek in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale

islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die tot doel heeft niet alleen de Wilayat Sinai in Sinai maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Caïro en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Caïro en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaag, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Waar verzoeker vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek opnieuw te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS